

is natuurlijk het uitsluiten van de mogelijkheid van oorzaak en gevolg. Er is een idee ontstaan van betrokkenheid bij de dood van de man. Een heldere en verstandige uitleg gaat boven het volgen van de intuïtie.

Ze staat er alleen voor in haar eerste echte zaak. Voordat ze rechercheur werd, heeft ze een jaar lang tijdens haar opleiding drie dagen in de week al het werk van gewone agenten in uniform gedaan. Ze was blij dat ze slaagde en voorgedragen werd voor deze functie door haar mentor. Ze hadden verder geen verhouding. Of haar dat speet? Niet echt.

Het heeft alles met haar vader te maken dat ze de politie koos en niet voor een artistiek beroep. Haar vader was een goed kunstschilder en verdiende daar ook mee. Hij leerde haar te vertrouwen op haar zintuigen en aan zelfbeheersing te doen. Ze ging op verschillende verdedigings-sporten en kocht een fototoestel. Maar toen haar stiefmoeder haar vader in blinde woede met het enige keukenmes dat er was doodstak, veranderde haar leven en werd rechtvaardigheid een belangrijke waarde. Ze was nog te jong, en haar lievelingsoom, die bij de recherche op kantoor werkte, nam haar in huis. De rest begint al een beetje op geschiedenis te lijken, al speelt de verlatenheid nog af en toe een rol als ze alleen is op haar zolderkamer. Ze is nu zevenentwintig. Nog nieuw en in de verpakking, zoals sommigen zeggen.

Er komt een man binnen in de badkamer. De patholoog is nog bezig met het lichaam, de vrouw met een pincet en allerlei zakjes voor haar verzameling haartjes en andere voorwerpen met vingerafdrukken. Er is genoeg materiaal, want de schoonmaakster komt morgen pas. De rechercheur zoekt naar aanwijzingen. Ze kijkt de man aan en in zijn geel likkende ogen krijgt ze een eerste indruk. Een professor. Hij is gewoon gekleed. Jas, trui, blouse en donkere broek. Hij draagt alleen sandalen, waarschijnlijk Birkenstock, en een ijzeren kruisteken op zijn borst.

‘En u bent?’ vraagt ze gedreven.

‘Ik ben Albert, leider van dit studiehuis. Ik geef u mijn volledige medewerking aan het onderzoek naar deze man en hoop net zo op de hoogte gebracht te worden door u. We willen snel weten wat hier is gebeurd.’ Hij observeert de dode zonder hem aan te raken. Aan zijn lippen valt de enigszins bruin-paarse kleur op die hij nog maar één keer eerder in zijn leven zag. Zo mooi. Hij zegt niks.

De patholoog is klaar en zegt dat het lijk inwendig onderzocht moet worden. De politie moet toestemming geven voor sectie, zodat de doodsoorzaak vastgesteld kan worden. Hij heeft wat bloed afgenomen, voor zover dat nog kon. De vrouw van het forensisch onderzoek is bezig met zijn vingerafdrukken. Ze zijn bijna klaar. Albert en de rechercheur blijven achter.

‘Ik verwacht morgen de eerste rapporten van het onderzoek. De foto’s, bloedonderzoek, vingerafdrukken en het DNA-onderzoek worden naast de andere sporen gelegd.

Ik verzoek alle mensen die van deze badkamer gebruik hebben gemaakt DNA-materiaal af te staan. In principe is iedereen verdachte. Kunt u dat regelen? We zijn klaar, het lichaam kan naar het mortuarium van het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis.’ Ze loopt naar beneden en geeft instructies aan de mensen van de lijkwagen. Albert kijkt verbaasd naar het bijna speelse gemak waarmee deze mensen hun werk doen. Het liefst zou hij even naast de dode gaan zitten, maar aan de rand van het bad lijkt hem dat geen goed idee. Hij is in de gang gaan staan en ziet hoe de tijdelijke kist naar beneden gedragen wordt en besluit erachteraan te gaan naar de rechercheur.

‘Dus de badkamer is vrijgegeven?’ vraagt hij.

‘Ja,’ zegt ze, ‘we zijn klaar. Ik neem morgen contact met u op.’ Bij deze werkt Albert mee aan het politieonderzoek. De politie vertrekt nadat de kleine man en Albert visitekaartjes hebben gegeven. Ze staan nog even in de deuropening te kijken en gaan achter elkaar naar binnen. De zware deur doet de kleine man achter zich dicht. Zoals altijd kijkt Albert van de lambrisering naar het licht onder de keukendeur. De oude man die beneden zijn kamer heeft met eigen badkamer en studeervertrek is al naar bed.

‘Een glaasje wijn?’ vraagt Albert.

‘Ja graag, eentje dan. Ik wil zo naar huis. Mijn vrouw zal zich afvragen waar ik blijf. Haar smartphone is gestolen en ze zit met Thomas, onze jongste. Die is vandaag ingeënt en zal wel onrustig zijn. Ik hoor daar te zijn, vindt u niet? U kon gelukkig meteen komen,’ zegt de kleine man.

‘Ja, je telefoontje liet me schrikken, maar gelukkig waren we al klaar met ons maandelijks overleg. Ik wil hier echt alles van weten. Wie is die man, hoe komt hij hier in ons bad? Is het moord, zelfmoord of toch een

natuurlijke dood?' Hij schenkt een Lindemans Merlot in. De lekkerste. Iedereen heeft van alles uitgeprobeerd, maar ze kozen unaniem voor deze betaalbare wijn van de Albert Heijn. 's Avonds, als ze bij elkaar zijn, drinken de meesten een glaasje. Behalve de oude man. Die heeft medicijnen. Van een slaapmutsje samen zal niets terechtkomen.

'Dan zo maar voor een keer. De gemeenschap zal onrustig zijn als ze weten wat we in onze badkamer aantreffen vanavond. Proost Albert, dat de onderste steen boven mag komen en er weer rust is in het huis.'

'Ja, proost. Mijn smaak is een beetje aangetast door die lucht van die man. Maar goed. Ik stel voor dat we dit voor de gemeenschap buiten stilhouden en er pas iets gezegd wordt als we zekerheid hebben. Hoe eenzaam kan je zijn? Niks hebben ze gevonden, geen enkele aanwijzing, geen naam, niks, behalve dat papiertje dat ik nog niet gezien heb. De agent zei dat er een naam en een tekening op zouden staan. Ik ben benieuwd wat dit betekent.' Ze drinken de wijn verder in stilte.

'Ik ga nu, Albert. Morgenmiddag ben ik er weer. Tot morgen.'

'Goedenacht.' Albert blijft alleen in de keuken achter en besluit om naar bed te gaan. Het zijn de kleine uurtjes en morgen is er gewoon om zeven uur weer gezamenlijk ontbijt. Inderdaad, het pand is zo oud als het Begijnhof. Gebouwd voor mannelijke kloosterlingen voor de dienst aan de begijnen en nog steeds in gebruik voor mannelijke woongemeenschappen. Al honderden jaren. Alleen het klooster van de kapucijnen in Velp, in Brabant, is ouder. Als je al de details ook ziet. Een feest voor het oog en meestal zeer symbolisch. Vroeger bouwden ze met minder middelen sierlijkere gebouwen dan tegenwoordig met de modernste materialen en technieken gedaan wordt. Alsof ze er geen tijd, geld en vrijheid voor over hebben. Strak, zakelijk en saai.

Het enige dat Albert liever niet heeft, is dat iemand zijn eigen slaapkamer ziet. In zijn studeervertrek mag de schoonmaakster wel komen, de rest doet hij zelf. Men weet niet veel van hem, behalve zijn interesse voor mystici als hij tijd heeft, en dat heeft hij zelden met zijn verschillende taken. Of hij niet anders wil? Hij is echt gefascineerd door dit leven. Het is dankbaar werk en nu met dat politiconderzoek ook nog een spannende puzzel. Iedereen zou bewust werk moeten maken van zijn geestelijk en innerlijk leven, denkt hij, en hij trekt de deur van zijn slaapkamer achter zich dicht.